

SKANDINAVISKE CANADIENSAREN

VECKOTIDNING FÖR SKANDINAVERNA I CANADA.

Löp. No. 153. — Årg. 9.

Redaktör och utgivare:
EMANUEL CHILÉN.

WINNIPEG, MAN. 13 SEPTEMBER 1894.

Redaktionsbyrå och kontor:
181 Rupert street east, Winnipeg.

No 30.—Lösn. 5 Cts.

ANMALAN.

"Skandinaviska Canadiensaren"

ENDA SKANDINAVISKA VECKOTIDNINGEN I CANADA.

Prenumerationspriset är:
Ett år \$1.50
Ett halft år \$0.75
Ett fjerdelsår \$0.40
Till Skandinavien:
Ett år \$2.00
Half år \$1.00

Hvarje prenumerant å "Skandinaviska Canadiensaren" kan erhålla boken

Bibelsamtal med Ungdomen,

rikt försedd med 178 helsides illustrationer af Gustave Doré. Det storartade verket är den

HELIGA SKRIFT I ENKELHET FRAMSTÄLD FÖR SMÅTT FOLK,

utgifven af Pastor J. L. Sooy, F. D. på Svenska bearbetad af Fil. Kand. Fred. Lönnkvist.

Förädrar köpa boken för sina barn; Söndagskollare köpa den för sig själva och sina lärjungar. Gjør och en, gammal och ung, afklar att läsa denna bok.

100,000 tals

AF DENNA BOKS ENGELSKA UPPLAGA ÄRO REDAN SÅLDA.

Bokhandelspriset för detta värderika arbete är \$2.50. Redaktionen har lyckats arrangera med utgivarna, så att den värdefulla boken

Bibelsamtal med Ungdomen

kan erhållas, tillsammans med "SKANDINAVISKE CANADIENSAREN" för ett år, till det otroligt billiga priset af

\$2.75

Boken sändes porto och tullfritt till en hvar plats i Amerika.

PASSA PÅ DET GYLLENE TILLF LLET!!!

Adressera bref:

Skandinaviska Canadiensaren,
P. O. Box 642, Winnipeg, Man.

OERHÖRDT!!

Svenskt-Engelskt Engelskt-Svenskt
Lexikon
fås gratis för 50 CENTS när man prenumererar på SKANDINAVISKE CANADIENSAREN för Ett År. Denna bok är af oöfverlig nytta och kostar i bokhandeln \$2.

Fria Ord.

(Denna afdelning står öppen, i mån af utrymme och halt, för bref, som kunna intressera en större allmänhet. Insändare måste dock ovillkorligen delgifva red. namn och adress fullständigt, men kan bifoga "märke" att sätta under meddelandet.)

BREF FRÅN INDIEN.

Och ont jag än vandrade i en mörk dal, fruktade jag intet öndt, ty Du är när mig; Din käpp och staf, de trösta mig. Ps. 33:4.

Dyra nådesyskon!

Som jag lofvade att skriva till Eder igen igenom tidningen, så vill jag hålla mitt löfte och underätta Eder om, huru det har gått sedan vi blevo arresterade och förda till Rhecock. Lovvad vare Gud! Han har visat oss sin allmägt under tiden, vi varit här i Rhecock. En dag, då vi gingo ut för att tillse en sjuk kom en gammal kvinna gråtande emot oss och bad oss komma in och hjälpa hennes enda son, som låg för döden. Vi följde henne in under ett hus på en plats, som annars var blott beständ till kreaturen, der hennes son låg utnagrad. Pris ske Gud! Samme Jesus som fordon förbarmade sig öfver enkans tårar, lever ännu och Han är densamme i går, i dag, ja till evig tid. Vi gjorde hvad vi kunde, på samma gång, som vi knäböjde och bad till vår stora levande Gud. O! syskon, om Ni kunde se hedningarnes nöd, som råder här, så tror jag, att Ni skulle tacka Gud med mig, därför att Ni till en del få vara med att hjälpa dessa arma människor, som så ifrigt tillbedja dessa förskräckliga afgudar. Ja, jag har t. o. m. sett märkena i golfvet, efter hufvud, händer, armar, kyän och fötter framför Buddha bilderna i de ötra templa. Tank, käre syskon, så ifriga de äro att tillbedja det, som icke kan hjälpa dem det minsta. Ja, vi få riktigt böia oss i stöfvet vid tanken på detta och därför att vi veta, hvem som vi tillbedja, en Gud, som har skapat himmel och jord och allt som finnes, ja, den ende, rätt och levande Guden och likväl äro vi ofta slöa och ligkigtiga. Den nämnde unge mannen är nu rask och han är både döpt och uttagen som Evangelist. Han nämnde följande om sitt lif: Jag har tjänat mycket pengar, då jag var frisk och då ville alla vara vänner; så länge som jag hade pengar och kunde ljuda på drieskvaror, så älskade världen mig. Men nu, då jag blef sjuk, fick jag ligga på denna usla plats. Icke en enda kom för att se till mig eller hjälpa mig, utan jag fick ligga ensam och glömd, intill Jesus kom och han kastade mig icke ut, som min farbroder gjorde, hvarest vi första gången funno honom. Min farbroder körde mig t. o. m. från denna usla plats. Då jag nu fick höra att Jesus ville mottaga mig, så usel som jag var, skall Han och få återstöden af mitt lif. Ja, den unge mannen är nu helt på Jesu sida och vittnar kraftigt om, hvad Herren har gjort för honom och hvad Herren vill göra för andra. Också en munk kom en dag och köpte ett Testamente. Han kom senare och fick undervisning samt gick sedan bort och kastade ut sina afgudar. En dag, då min

syster och jag gingo in i ett Tjankang (vårdshus) stod han tätt intill mig för att kunna höra hvarje ord, som jag sade. Han rökte på sin pipa och röken trängde ned i mina lungor, så att jag för hosta ej kunde tala. Jag bad honom att sluta, han gjorde så och sålde sin pipa. En annan man, som nu bor i samma hus, som vår nye broder, blef mycket sjuk, men också här viste Gud sin allmägt. Också denne man älskar nu Jesus och är döpt. En Sikkimitisk kvinna, som har legat sjuk i tre år och ej kunnat gå eller arbeta, hörde talas om Jesus och sade: huru skall jag kunna tro på denna Jesus, då aldrig någon meniska har talat till mig om honom. Jag har nu tillbedt alla afgudar, men ingen har hjälpt mig. Nu vill jag tillbedja Jesus och tro på honom. Vill Han hjälpa mig, så skall jag tillbedja honom hela mitt lif. Jag behöfver väl knappast skriva om utgången. Qvinnan är nu i stånd, att både gå och arbeta och hon jublar af hela sitt hjerta. Vi få ofta, höra dessa ord. Huru kan jag tro på Jesus, som jag aldrig har hört talas om. Jag är så tacksam till Gud, för att Han har sändt mig, och min önskan är att leva och dö för dessa hedningar. O, huru saligt är det icke att arbeta sig trött för vår trofaste Frälsare. Dock en jag viste Gud sin allmägt i en ännu större betydelse än någonsin. Jag får säga, att aldrig i min lif har jag känt en sådan tyngd hvilat på mig ängående själlars frälsning som den dagen. En man kom och hemtade oss för att hjälpa hans brorson, som låg sjuk. Han hade varit fullkomligt frisk då han lemnade sitt hem om morgonen. Hans hem var 5 1/2 engelsk mil härifrån, men hade blifvit träffad af en häftig sjukdom och jag fann honom liggande utanför ett hus. Jag gaf honom något medicin, på samma gång, som jag talade med honom om vår dyre Frälsare. Derefter gick jag för att skaffa ett hus, hvarest han kunde få ligga, men förgäfvades. Ingen ville öppna sin dörr och mottaga en sjuk. Som tiden var inne med Bibelundervisningen med våra nya bröder, hvilket varar 2 timmar, gick jag hem för att läsa med dem. Efter Bibeläsningen gingo vi ut till den sjuke mannen, men funno honom icke. Efter vi hade sökt en stund, kom samma man, som först hade sändt efter oss. Han förde oss till en afsides plats, hvarest den unge mannen låg vid sidan af vägen döende. Jag kan ej beskriva mina känslor vid tanken på, att jag hade talat så litet till honom om hans odödliga själ och nu kunde han icke tala. Jag föll på knä vid hans sida och bad så innerligt till Gud för hans odödliga själ. För-gäfvades sökte jag att få honom, till att säga samma ord som jag. Syster Larson gjorde hvad hon kunde för hans kropp, på samma gång som också hon höll på att bedja, men allt syntes förgäfvades. Han blef kall och de sista kramtagena syntes vara öfver, men ändå fortsatte vi med att bedja. Alla sade han är död. Men hvad säger Jesus? Sade jag dig icke, att om du trodde, så skulle du få se Guds härlighet. Joh. 11:40. Gud reste honom upp och han kunde, med hjälp, gå till ett hus, så han fick tak öfver hufvudet för natten. Vi fick nu

bedja med och för honom. Både han sjelf och hans hustru äro nu frälsta och döpta. Ja, Gud har verkligen välsignat sitt eget verk. Broder Franson har varit här, tillsammans med en broder Hamilton, som med hustru studerar Hindoska i Darjeling, och döpte då 10 personer. Kära syskon, bed mycket för dessa 10, att icke de allena må blifva bevarade, utan också, att de må draga andra till Jesus, hvilket vi, Gud vare lofvad, har bevis på att de göra och många flera äro nu färdiga att mottaga dopet. De ha länge bedt till Jesus.

Vi ha nu fått Pass och skola nu som vi tro är Guds vilja, om några få dagar åter gå samma väg, som vi förut ha omtalat. Här i Sikkim, hvar vi gå, säga folket sig aldrig ha hört någonting om Jesus. Syskon, I som lever för Gud, glömmen ej att bedja för oss, ty vi behöfva det verkligen. Också till Eder, som läser detta, men som ha förkastat inbjudningen till Lam-mets bröllopp. Kom nu, kom just som Du är, tänk på Din odödlige själ. Hvar skall Din odödlige själ tillbringa sin evighet??? Jesus väntar att välkomna Dig. Han älskar Dig: I dag, när i hörens hans röst, så förhärda icke Edra hjertan. Hebr. 4:7. Håll ut ännu en liten stund, syskon, snart kommer vår dyre Jesus, då är arbetstiden slut och då skola vi för evigt blifva när Herren.

Eder i Herrens vingård arbetande syster

SIGNE RASMUSSEN.

Efterföljande bref som sändts från Nya Stockholm till regeringen i Ottawa, till svar på förfrågningar om förhållanden m. m. vill säkert läsas med nöje:

Nya Stockholm, Ohlen P. O., Assa. 2 augusti 1894.

Som jag ser att regeringen insamlar sanningsenliga bref från farmare i Nordvestern för att lemnas till allmänheten, så vill äfven undertecknad lemnas några sanningsenliga meddelanden. Jag, med familj, lemnade Ström, Jemtland, den 1 april 1888 och kom hit till Nya Stockholm den 1 maj samma år. Klimatet här är af bästa beskaffenhet, utom det att det blåser kallt om vintrarne och litet regn och mycket "goffrar" om sommarne och nu har i sommar den första hagelstormen, som gjort någon nämnvärd skada, förstört hvetet för 10 farmare i nordöstra delen af kolonien. Om jordens beskaffenhet må jag nämna, att jag har just i dag gått igenom min åker och blef riktigt förvånad öfver att se all halm grön och axen börja gulna och detta i en sådan torka och dertill så varmt. Men det kan Ni väl förstå, att de ax som goffranne afbitit, de äro icke gröna ej heller axen tjocka och de behöfva hvarken bindare eller tröskning. Potatisen står vacker, grönsaker något sena, men dock få vi, hvad som behöfvades hvarje år. Jag kan säga att jorden tål så mycket regn som helst, dock tål den mera torka än jorden gör i Sverige. Mina vänner hafva väl tålmodigt hört litet om, huru det har gått för mig under den så fort genomlupna tiden af 6 år. Mina framsteg i det ekonomiska äro icke stora, dock har det gått bättre, än hvad jag räknade ut, då en femtiödig man

och dertill svag till helsan skulle till att nybygga. Jag har visserligen bara en häst, men 4 oxar, ungnöt, svin, höns och duvor, ja nästan hvad vi behöfva. Mitt hus var litet till att börja med, men hur nu vuxit till, så att, noga räknadt, vi hafva sex rum i nedra våningen, förutom å den öfre. För mina bekanta i Ström, Sverige, vill jag just nämna en af de trefliga stunder jag hade den 29de juni d. å., då alla mina barn voro närvarande och vi sutto omkring ett väl dukadt bord, med en trettiö duvor, icke flygande, men helstekta och fyllda med godt innehåll, ja riktigt välsmakande, så att en fin herre i Ström skulle nog ha vilja varit med, om tillfälle gifvits. Ja, Herren vare lof, i Ström kunde endast rika göra en sådan bjudning, men i Canada, och Nya Stockholm isynnerhet, kunna fattiga nybyggare, när de så vilja och icke behöfva köpa något extra för mera än en dollar. Och om Ni vill veta, huru sant det är, så gör jag som Herren sade, när de frågade: "Hvar vistas Du?" — "Kom och se." Och som ni veta har jag aldrig varit rik, aldrig lidit nöd och ej heller varit rädlös, så ock här. Min reskasa var slut efter fem månaders vistelse här i landet och som alla andra ville jag försöka odla allting, så ock skulder. Jag tog sålunda på kredit en slättermaskin och en plög och har betalt hälften på desamma, men summan är nu lika stor, som den var strax, så jag tycker det går utmärkt bra på alla vis. Dock tror jag, att det skulle gå ändå bättre, om alla farmare och jernvägsbolag, maskinbolag, handlande och affärsmän uppgjorde så, att hvar och en lefde på sina egna produkter i några år. Då tror jag att farmaren en gång skulle få något för sina varor och huru som helst i ett så fruktbart land, kunna vi hacka vårt land, mala vårt hvetet på en grästen, spinna vår ull, väfva vår valmal, barka våra hudar, sy våra kläder och sjelfva göra våra skor. Jag är viss om, att inom några år skulle ljudas oss en vänlig hand att bringa våra produkter in i staden, ty der kunna de ej äta sina pengar och bröd och kött taga slut och så en gång till se, om vi behöfva hvarandras hjälp. Jernvägs bolagen äro här, hvad trävaru bolagen äro i Sverige; dock med den skillnad, att vi kunna, om vi vilja, lefva på våra land. Ursäkta, jag har härmed icke velat skrämra Eder, utan upplysa om mina tankar, och landets förhållanden och jag bjuder Eder hjertligen att komma hit, helst genom min åker och blef riktigt förvånad öfver att se all halm grön och axen börja gulna och detta i en sådan torka och dertill så varmt. Men det kan Ni väl förstå, att de ax som goffranne afbitit, de äro icke gröna ej heller axen tjocka och de behöfva hvarken bindare eller tröskning. Potatisen står vacker, grönsaker något sena, men dock få vi, hvad som behöfvades hvarje år. Jag kan säga att jorden tål så mycket regn som helst, dock tål den mera torka än jorden gör i Sverige. Mina vänner hafva väl tålmodigt hört litet om, huru det har gått för mig under den så fort genomlupna tiden af 6 år. Mina framsteg i det ekonomiska äro icke stora, dock har det gått bättre, än hvad jag räknade ut, då en femtiödig man

och dertill svag till helsan skulle till att nybygga. Jag har visserligen bara en häst, men 4 oxar, ungnöt, svin, höns och duvor, ja nästan hvad vi behöfva. Mitt hus var litet till att börja med, men hur nu vuxit till, så att, noga räknadt, vi hafva sex rum i nedra våningen, förutom å den öfre. För mina bekanta i Ström, Sverige, vill jag just nämna en af de trefliga stunder jag hade den 29de juni d. å., då alla mina barn voro närvarande och vi sutto omkring ett väl dukadt bord, med en trettiö duvor, icke flygande, men helstekta och fyllda med godt innehåll, ja riktigt välsmakande, så att en fin herre i Ström skulle nog ha vilja varit med, om tillfälle gifvits. Ja, Herren vare lof, i Ström kunde endast rika göra en sådan bjudning, men i Canada, och Nya Stockholm isynnerhet, kunna fattiga nybyggare, när de så vilja och icke behöfva köpa något extra för mera än en dollar. Och om Ni vill veta, huru sant det är, så gör jag som Herren sade, när de frågade: "Hvar vistas Du?" — "Kom och se." Och som ni veta har jag aldrig varit rik, aldrig lidit nöd och ej heller varit rädlös, så ock här. Min reskasa var slut efter fem månaders vistelse här i landet och som alla andra ville jag försöka odla allting, så ock skulder. Jag tog sålunda på kredit en slättermaskin och en plög och har betalt hälften på desamma, men summan är nu lika stor, som den var strax, så jag tycker det går utmärkt bra på alla vis. Dock tror jag, att det skulle gå ändå bättre, om alla farmare och jernvägsbolag, maskinbolag, handlande och affärsmän uppgjorde så, att hvar och en lefde på sina egna produkter i några år. Då tror jag att farmaren en gång skulle få något för sina varor och huru som helst i ett så fruktbart land, kunna vi hacka vårt land, mala vårt hvetet på en grästen, spinna vår ull, väfva vår valmal, barka våra hudar, sy våra kläder och sjelfva göra våra skor. Jag är viss om, att inom några år skulle ljudas oss en vänlig hand att bringa våra produkter in i staden, ty der kunna de ej äta sina pengar och bröd och kött taga slut och så en gång till se, om vi behöfva hvarandras hjälp. Jernvägs bolagen äro här, hvad trävaru bolagen äro i Sverige; dock med den skillnad, att vi kunna, om vi vilja, lefva på våra land. Ursäkta, jag har härmed icke velat skrämra Eder, utan upplysa om mina tankar, och landets förhållanden och jag bjuder Eder hjertligen att komma hit, helst genom min åker och blef riktigt förvånad öfver att se all halm grön och axen börja gulna och detta i en sådan torka och dertill så varmt. Men det kan Ni väl förstå, att de ax som goffranne afbitit, de äro icke gröna ej heller axen tjocka och de behöfva hvarken bindare eller tröskning. Potatisen står vacker, grönsaker något sena, men dock få vi, hvad som behöfvades hvarje år. Jag kan säga att jorden tål så mycket regn som helst, dock tål den mera torka än jorden gör i Sverige. Mina vänner hafva väl tålmodigt hört litet om, huru det har gått för mig under den så fort genomlupna tiden af 6 år. Mina framsteg i det ekonomiska äro icke stora, dock har det gått bättre, än hvad jag räknade ut, då en femtiödig man

och dertill svag till helsan skulle till att nybygga. Jag har visserligen bara en häst, men 4 oxar, ungnöt, svin, höns och duvor, ja nästan hvad vi behöfva. Mitt hus var litet till att börja med, men hur nu vuxit till, så att, noga räknadt, vi hafva sex rum i nedra våningen, förutom å den öfre. För mina bekanta i Ström, Sverige, vill jag just nämna en af de trefliga stunder jag hade den 29de juni d. å., då alla mina barn voro närvarande och vi sutto omkring ett väl dukadt bord, med en trettiö duvor, icke flygande, men helstekta och fyllda med godt innehåll, ja riktigt välsmakande, så att en fin herre i Ström skulle nog ha vilja varit med, om tillfälle gifvits. Ja, Herren vare lof, i Ström kunde endast rika göra en sådan bjudning, men i Canada, och Nya Stockholm isynnerhet, kunna fattiga nybyggare, när de så vilja och icke behöfva köpa något extra för mera än en dollar. Och om Ni vill veta, huru sant det är, så gör jag som Herren sade, när de frågade: "Hvar vistas Du?" — "Kom och se." Och som ni veta har jag aldrig varit rik, aldrig lidit nöd och ej heller varit rädlös, så ock här. Min reskasa var slut efter fem månaders vistelse här i landet och som alla andra ville jag försöka odla allting, så ock skulder. Jag tog sålunda på kredit en slättermaskin och en plög och har betalt hälften på desamma, men summan är nu lika stor, som den var strax, så jag tycker det går utmärkt bra på alla vis. Dock tror jag, att det skulle gå ändå bättre, om alla farmare och jernvägsbolag, maskinbolag, handlande och affärsmän uppgjorde så, att hvar och en lefde på sina egna produkter i några år. Då tror jag att farmaren en gång skulle få något för sina varor och huru som helst i ett så fruktbart land, kunna vi hacka vårt land, mala vårt hvetet på en grästen, spinna vår ull, väfva vår valmal, barka våra hudar, sy våra kläder och sjelfva göra våra skor. Jag är viss om, att inom några år skulle ljudas oss en vänlig hand att bringa våra produkter in i staden, ty der kunna de ej äta sina pengar och bröd och kött taga slut och så en gång till se, om vi behöfva hvarandras hjälp. Jernvägs bolagen äro här, hvad trävaru bolagen äro i Sverige; dock med den skillnad, att vi kunna, om vi vilja, lefva på våra land. Ursäkta, jag har härmed icke velat skrämra Eder, utan upplysa om mina tankar, och landets förhållanden och jag bjuder Eder hjertligen att komma hit, helst genom min åker och blef riktigt förvånad öfver att se all halm grön och axen börja gulna och detta i en sådan torka och dertill så varmt. Men det kan Ni väl förstå, att de ax som goffranne afbitit, de äro icke gröna ej heller axen tjocka och de behöfva hvarken bindare eller tröskning. Potatisen står vacker, grönsaker något sena, men dock få vi, hvad som behöfvades hvarje år. Jag kan säga att jorden tål så mycket regn som helst, dock tål den mera torka än jorden gör i Sverige. Mina vänner hafva väl tålmodigt hört litet om, huru det har gått för mig under den så fort genomlupna tiden af 6 år. Mina framsteg i det ekonomiska äro icke stora, dock har det gått bättre, än hvad jag räknade ut, då en femtiödig man

och dertill svag till helsan skulle till att nybygga. Jag har visserligen bara en häst, men 4 oxar, ungnöt, svin, höns och duvor, ja nästan hvad vi behöfva. Mitt hus var litet till att börja med, men hur nu vuxit till, så att, noga räknadt, vi hafva sex rum i nedra våningen, förutom å den öfre. För mina bekanta i Ström, Sverige, vill jag just nämna en af de trefliga stunder jag hade den 29de juni d. å., då alla mina barn voro närvarande och vi sutto omkring ett väl dukadt bord, med en trettiö duvor, icke flygande, men helstekta och fyllda med godt innehåll, ja riktigt välsmakande, så att en fin herre i Ström skulle nog ha vilja varit med, om tillfälle gifvits. Ja, Herren vare lof, i Ström kunde endast rika göra en sådan bjudning, men i Canada, och Nya Stockholm isynnerhet, kunna fattiga nybyggare, när de så vilja och icke behöfva köpa något extra för mera än en dollar. Och om Ni vill veta, huru sant det är, så gör jag som Herren sade, när de frågade: "Hvar vistas Du?" — "Kom och se." Och som ni veta har jag aldrig varit rik, aldrig lidit nöd och ej heller varit rädlös, så ock här. Min reskasa var slut efter fem månaders vistelse här i landet och som alla andra ville jag försöka odla allting, så ock skulder. Jag tog sålunda på kredit en slättermaskin och en plög och har betalt hälften på desamma, men summan är nu lika stor, som den var strax, så jag tycker det går utmärkt bra på alla vis. Dock tror jag, att det skulle gå ändå bättre, om alla farmare och jernvägsbolag, maskinbolag, handlande och affärsmän uppgjorde så, att hvar och en lefde på sina egna produkter i några år. Då tror jag att farmaren en gång skulle få något för sina varor och huru som helst i ett så fruktbart land, kunna vi hacka vårt land, mala vårt hvetet på en grästen, spinna vår ull, väfva vår valmal, barka våra hudar, sy våra kläder och sjelfva göra våra skor. Jag är viss om, att inom några år skulle ljudas oss en vänlig hand att bringa våra produkter in i staden, ty der kunna de ej äta sina pengar och bröd och kött taga slut och så en gång till se, om vi behöfva hvarandras hjälp. Jernvägs bolagen äro här, hvad trävaru bolagen äro i Sverige; dock med den skillnad, att vi kunna, om vi vilja, lefva på våra land. Ursäkta, jag har härmed icke velat skrämra Eder, utan upplysa om mina tankar, och landets förhållanden och jag bjuder Eder hjertligen att komma hit, helst genom min åker och blef riktigt förvånad öfver att se all halm grön och axen börja gulna och detta i en sådan torka och dertill så varmt. Men det kan Ni väl förstå, att de ax som goffranne afbitit, de äro icke gröna ej heller axen tjocka och de behöfva hvarken bindare eller tröskning. Potatisen står vacker, grönsaker något sena, men dock få vi, hvad som behöfvades hvarje år. Jag kan säga att jorden tål så mycket regn som helst, dock tål den mera torka än jorden gör i Sverige. Mina vänner hafva väl tålmodigt hört litet om, huru det har gått för mig under den så fort genomlupna tiden af 6 år. Mina framsteg i det ekonomiska äro icke stora, dock har det gått bättre, än hvad jag räknade ut, då en femtiödig man

och dertill svag till helsan skulle till att nybygga. Jag har visserligen bara en häst, men 4 oxar, ungnöt, svin, höns och duvor, ja nästan hvad vi behöfva. Mitt hus var litet till att börja med, men hur nu vuxit till, så att, noga räknadt, vi hafva sex rum i nedra våningen, förutom å den öfre. För mina bekanta i Ström, Sverige, vill jag just nämna en af de trefliga stunder jag hade den 29de juni d. å., då alla mina barn voro närvarande och vi sutto omkring ett väl dukadt bord, med en trettiö duvor, icke flygande, men helstekta och fyllda med godt innehåll, ja riktigt välsmakande, så att en fin herre i Ström skulle nog ha vilja varit med, om tillfälle gifvits. Ja, Herren vare lof, i Ström kunde endast rika göra en sådan bjudning, men i Canada, och Nya Stockholm isynnerhet, kunna fattiga nybyggare, när de så vilja och icke behöfva köpa något extra för mera än en dollar. Och om Ni vill veta, huru sant det är, så gör jag som Herren sade, när de frågade: "Hvar vistas Du?" — "Kom och se." Och som ni veta har jag aldrig varit rik, aldrig lidit nöd och ej heller varit rädlös, så ock här. Min reskasa var slut efter fem månaders vistelse här i landet och som alla andra ville jag försöka odla allting, så ock skulder. Jag tog sålunda på kredit en slättermaskin och en plög och har betalt hälften på desamma, men summan är nu lika stor, som den var strax, så jag tycker det går utmärkt bra på alla vis. Dock tror jag, att det skulle gå ändå bättre, om alla farmare och jernvägsbolag, maskinbolag, handlande och affärsmän uppgjorde så, att hvar och en lefde på sina egna produkter i några år. Då tror jag att farmaren en gång skulle få något för sina varor och huru som helst i ett så fruktbart land, kunna vi hacka vårt land, mala vårt hvetet på en grästen, spinna vår ull, väfva vår valmal, barka våra hudar, sy våra kläder och sjelfva göra våra skor. Jag är viss om, att inom några år skulle ljudas oss en vänlig hand att bringa våra produkter in i staden, ty der kunna de ej äta sina pengar och bröd och kött taga slut och så en gång till se, om vi behöfva hvarandras hjälp. Jernvägs bolagen äro här, hvad trävaru bolagen äro i Sverige; dock med den skillnad, att vi kunna, om vi vilja, lefva på våra land. Ursäkta, jag har härmed icke velat skrämra Eder, utan upplysa om mina tankar, och landets förhållanden och jag bjuder Eder hjertligen att komma hit, helst genom min åker och blef riktigt förvånad öfver att se all halm grön och axen börja gulna och detta i en sådan torka och dertill så varmt. Men det kan Ni väl förstå, att de ax som goffranne afbitit, de äro icke gröna ej heller axen tjocka och de behöfva hvarken bindare eller tröskning. Potatisen står vacker, grönsaker något sena, men dock få vi, hvad som behöfvades hvarje år. Jag kan säga att jorden tål så mycket regn som helst, dock tål den mera torka än jorden gör i Sverige. Mina vänner hafva väl tålmodigt hört litet om, huru det har gått för mig under den så fort genomlupna tiden af 6 år. Mina framsteg i det ekonomiska äro icke stora, dock har det gått bättre, än hvad jag räknade ut, då en femtiödig man

och dertill svag till helsan skulle till att nybygga. Jag har visserligen bara en häst, men 4 oxar, ungnöt, svin, höns och duvor, ja nästan hvad vi behöfva. Mitt hus var litet till att börja med, men hur nu vuxit till, så att, noga räknadt, vi hafva sex rum i nedra våningen, förutom å den öfre. För mina bekanta i Ström, Sverige, vill jag just nämna en af de trefliga stunder jag hade den 29de juni d. å., då alla mina barn voro närvarande och vi sutto omkring ett väl dukadt bord, med en trettiö duvor, icke flygande, men helstekta och fyllda med godt innehåll, ja riktigt välsmakande, så att en fin herre i Ström skulle nog ha vilja varit med, om tillfälle gifvits. Ja, Herren vare lof, i Ström kunde endast rika göra en sådan bjudning, men i Canada, och Nya Stockholm isynnerhet, kunna fattiga nybyggare, när de så vilja och icke behöfva köpa något extra för mera än en dollar. Och om Ni vill veta, huru sant det är, så gör jag som Herren sade, när de frågade: "Hvar vistas Du?" — "Kom och se." Och som ni veta har jag aldrig varit rik, aldrig lidit nöd och ej heller varit rädlös, så ock här. Min reskasa var slut efter fem månaders vistelse här i landet och som alla andra ville jag försöka odla allting, så ock skulder. Jag tog sålunda på kredit en slättermaskin och en plög och har betalt hälften på desamma, men summan är nu lika stor, som den var strax, så jag tycker det går utmärkt bra på alla vis. Dock tror jag, att det skulle gå ändå bättre, om alla farmare och jernvägsbolag, maskinbolag, handlande och affärsmän uppgjorde så, att hvar och en lefde på sina egna produkter i några år. Då tror jag att farmaren en gång skulle få något för sina varor och huru som helst i ett så fruktbart land, kunna vi hacka vårt land, mala vårt hvetet på en grästen, spinna vår ull, väfva vår valmal, barka våra hudar, sy våra kläder och sjelfva göra våra skor. Jag är viss om, att inom några år skulle ljudas oss en vänlig hand att bringa våra produkter in i staden, ty der kunna de ej äta sina pengar och bröd och kött taga slut och så en gång till se, om vi behöfva hvarandras hjälp. Jernvägs bolagen äro här, hvad trävaru bolagen äro i Sverige; dock med den skillnad, att vi kunna, om vi vilja, lefva på våra land. Ursäkta, jag har härmed icke velat skrämra Eder, utan upplysa om mina tankar, och landets förhållanden och jag bjuder Eder hjertligen att komma hit, helst genom min åker och blef riktigt förvånad öfver att se all halm grön och axen börja gulna och detta i en sådan torka och dertill så varmt. Men det kan Ni väl förstå, att de ax som goffranne afbitit, de äro icke gröna ej heller axen tjocka och de behöfva hvarken bindare eller tröskning. Potatisen står vacker, grönsaker något sena, men dock få vi, hvad som behöfvades hvarje år. Jag kan säga att jorden tål så mycket regn som helst, dock tål den mera torka än jorden gör i Sverige. Mina vänner hafva väl tålmodigt hört litet om, huru det har gått för mig under den så fort genomlupna tiden af 6 år. Mina framsteg i det ekonomiska äro icke stora, dock har det gått bättre, än hvad jag räknade ut, då en femtiödig man

och dertill svag till helsan skulle till att nybygga. Jag har visserligen bara en häst, men 4 oxar, ungnöt, svin, höns och duvor, ja nästan hvad vi behöfva. Mitt hus var litet till att börja med, men hur nu vuxit till, så att, noga räknadt, vi hafva sex rum i nedra våningen, förutom å den öfre. För mina bekanta i Ström, Sverige, vill jag just nämna en af de trefliga stunder jag hade den 29de juni d. å., då alla mina barn voro närvarande och vi sutto omkring ett väl dukadt bord, med en trettiö duvor, icke flygande, men helstekta och fyllda med godt innehåll, ja riktigt välsmakande, så att en fin herre i Ström skulle nog ha vilja varit med, om tillfälle gifvits. Ja, Herren vare lof, i Ström kunde endast rika göra en sådan bjudning, men i Canada, och Nya Stockholm isynnerhet, kunna fattiga nybyggare, när de så vilja och icke behöfva köpa något extra för mera än en dollar. Och om Ni vill veta, huru sant det är, så gör jag som Herren sade, när de frågade: "Hvar vistas Du?" — "Kom och se." Och som ni veta har jag aldrig varit rik, aldrig lidit nöd och ej heller varit rädlös, så ock här. Min reskasa var slut efter fem månaders vistelse här i landet och som alla andra ville jag försöka odla allting, så ock skulder. Jag tog sålunda på kredit en slättermaskin och en plög och har betalt hälften på desamma, men summan är nu lika stor, som den var strax, så jag tycker det går utmärkt bra på alla vis. Dock tror jag, att det skulle gå ändå bättre, om alla farmare och jernvägsbolag, maskinbolag, handlande och affärsmän uppgjorde så, att hvar och en lefde på sina egna produkter i några år. Då tror jag att farmaren en gång skulle få något för sina varor och huru som helst i ett så fruktbart land, kunna vi hacka vårt land, mala vårt hvetet på en grästen, spinna vår ull, väfva vår valmal, barka våra hudar, sy våra kläder och sjelfva göra våra skor. Jag är viss om, att inom några år skulle ljudas oss en vänlig hand att bringa våra produkter in i staden, ty der kunna de ej äta sina pengar och bröd och kött taga slut och så en gång till se, om vi behöfva hvarandras hjälp. Jernvägs bolagen äro här, hvad trävaru bolagen äro i Sverige; dock med den skillnad, att vi kunna, om vi vilja, lefva på våra land. Ursäkta, jag har härmed icke velat skrämra Eder, utan upplysa om mina tankar, och landets förhållanden och jag bjuder Eder hjertligen att komma hit, helst genom min åker och blef riktigt förvånad öfver att se all halm grön och axen börja gulna och detta i en sådan torka och dertill så varmt. Men det kan Ni väl förstå, att de ax som goffranne afbitit, de äro icke gröna ej heller axen tjocka och de behöfva hvarken bindare eller tröskning. Potatisen står vacker, grönsaker något sena, men dock få vi, hvad som behöfvades hvarje år. Jag kan säga att jorden tål så mycket regn som helst, dock tål den mera torka än jorden gör i Sverige. Mina vänner hafva väl tålmodigt hört litet om, huru det har gått för mig under den så fort genomlupna tiden af 6 år. Mina framsteg i det ekonomiska äro icke stora, dock har det gått bättre, än hvad jag räknade ut, då en femtiödig man

och dertill svag till helsan skulle till att nybygga. Jag har visserligen bara en häst, men 4 oxar, ungnöt, svin, höns och duvor, ja nästan hvad vi behöfva. Mitt hus var litet till att börja med, men hur nu vuxit till, så att, noga räknadt, vi hafva sex rum i nedra våningen, förutom å den öfre. För mina bekanta i Ström, Sverige, vill jag just nämna en af de trefliga stunder jag hade den 29de juni d. å., då alla mina barn voro närvarande och vi sutto omkring ett väl dukadt bord, med en trettiö duvor, icke flygande, men helstekta och fyllda med godt innehåll, ja riktigt välsmakande, så att en fin herre i Ström skulle nog ha vilja varit med, om tillfälle gifvits. Ja, Herren vare lof, i Ström kunde endast rika göra en sådan bjudning, men i Canada, och Nya Stockholm isynnerhet, kunna fattiga nybyggare, när de så vilja och icke behöfva köpa något extra för mera än en dollar. Och om Ni vill veta, huru sant det är, så gör jag som Herren sade, när de frågade: "Hvar vistas Du?" — "Kom och se." Och som ni veta har jag aldrig varit rik, aldrig lidit nöd och ej heller varit rädlös, så ock här. Min reskasa var slut efter fem månaders vistelse här i landet och som alla andra ville jag försöka odla allting, så ock skulder. Jag tog sålunda på kredit en slättermaskin och en plög och har betalt hälften på desamma, men summan är nu lika stor, som den var strax, så jag tycker det går utmärkt bra på alla vis. Dock tror jag, att det skulle gå ändå bättre, om alla farmare och jernvägsbolag, maskinbolag, handlande och affärsmän uppgjorde så, att hvar och en lefde på sina egna produkter i några år. Då tror jag att farmaren en gång skulle få något för sina varor och huru som helst i ett så fruktbart land, kunna vi hacka vårt land, mala vårt hvetet på en grästen, spinna vår ull, väfva vår valmal, barka våra hudar, sy våra kläder och sjelfva göra våra skor. Jag är viss om, att inom några år skulle ljudas oss en vänlig hand att bringa våra produkter in i staden, ty der kunna de ej äta sina pengar och bröd och kött taga slut och så en gång till se, om vi behöfva hvarandras hjälp. Jernvägs bolagen äro här, hvad trävaru bolagen äro i Sverige; dock med den skillnad, att vi kunna, om vi vilja, lefva på våra land. Ursäkta, jag har härmed icke velat skrämra Eder, utan upplysa om mina tankar, och landets förhållanden och jag bjuder Eder hjertligen att komma hit, helst genom min åker och blef riktigt förvånad öfver att se all h